

Οι θίασοι Κοτοπούλη ανέβασαν για τὸ τέλος τῆς καλοκαιρινῆς περιόδου δυὸ Γαλλικὲς κωμωδίες, τὸ «Μπανκὸ» τοῦ Σαβουὰρ καὶ τὴν «Ἐρωτικὴ περιπέτεια» τῶν Νιτὲ Φλὲρ καὶ Καγιαβέ, πού σκοπὸς τους εἶναι νὰ προσφέρουν δυὸ εὐχάριστες ὥρες, χωρὶς βαθύτερο νόημα. Ἔχει βέβαια κάθε μιὰ τὴ βάση της, τὸ πρῶτο τὴ δύναμη τοῦ πάθους τῆς χαρτοπαιξίας, τὸ δεύτερο τὴ σημασία πού παίζει στὸ γάμο ὁ ἔρωτας, ιδέες κοινές, ἐκφρασμένες ὁμως μὲ πρωτότυπο μῦθο καὶ ἀφθονα σκηνικὰ εὑρήματα.

Πάντως ἡ συγκίνηση λείπει κι' ἀπὸ τὰ δυὸ (τὸ «Μπανκὸ» καταφέρει νὰ μᾶς τὴ μεταδώσει μόνο στὸ τελευταῖο μέρος τῆς τελευταίας εἰκόνας) καὶ ὁ διάλογος δὲν εἶναι καὶ τόσο ἐξυπνος, μήτε λεπτός. Τὸ δεύτερο ἔργο, πού ἔχει παιχτεῖ κι' ἄλλοτε στὴν Ἀθήνα, ἔχει στιγμὲς πολὺ εὐθυμες, μὰ δὲ σοῦ ἀφίνει κι' αὐτὸ φεύγοντας τίποτε ἄλλο.

Ἐκεῖνο πού καὶ τὰ δυὸ τὰ σώζει καὶ ἀναδείχνει εἶναι τὸ παίξιμο καὶ τ'ἀνέβασμα πού ἔγινε μὲ κάθε φροντίδα. Στὸ «Μπανκὸ» ἔπαιξαν ὥραϊα οἱ κ. Παπᾶς, Ἀρώνης καὶ ὁ κ. Γαλανὸς ἐν μέρει. Ἡ κ. Ἀρώνη πέτυχε τὰ τσαχπίνικα μέρη, μὰ ὅπου ἤθελε δραματικὸ τόνο δὲν τὸ κατάφερε ἐντελῶς. Ἡ φωνὴ της ἀνεβοκατέβαινε ἄνισα. Γενικά ὁ ρόλος αὐτὸς χρειαζόταν, θαροῶ, ἐσωτερικότερο παίξιμο.

Στὴν «Ἐρωτικὴ Περιπέτεια», τὴν πρώτη ἐπιτυχία εἶχε ἡ κ. Νόρα Μπαστιέ πού ἀπέδωκε λαμπρὰ τὸ δύσκολο ρόλο τῆς γιαγιᾶς. Τὸ ἴδιο κι' ἡ κ. Χαλκούση τὸ ρόλο τῆς θείας κι' ὁ κ. Γιαννίδης τοῦ φιλοσοφημένου καλόκαρδου θείου. Τὸ ζεῦγος τῶν ἐραστῶν, ἡ κ. Μυράτ ὡς Ἐλένη κι' ὁ κ. Κώστας Μουσοῦρης ὡς Ἀνδρέας, ἔπαιξαν μὲ πολλὴ τρυφερότητα κι' εὐγένεια. Ὁ κ. Λυγοθειίδης πού στὴν ἀρχὴ εἶχε τόσο χαρακτηριστικὰ στήσει τὸ σχολαστικὸ μὰ στὸ βάθος τόσο συμπαθητικὸ γαμπρό, στὴν τελευταία πράξη ἀφέθηκε νὰ παρασυρθεῖ ἀπὸ τὴς ὑπερβολές του (εἶχε καιὸ νὰ τὸ κάμει) καὶ χάλασε τὸν τύπο. Οἱ ἄλλοι κράτησαν ἓνα εὐπαρουσίαστο καλὸ σύνολο.

Δυὸ ἔργα χωρὶς προθέσεις καὶ χωρὶς σημασία, κατ'ἀλληλα γιὰ νὰ κρατήσουν εὐχάριστα τὸ μικρὸ διάστημα ἀνάμεσα σὲ δυὸ θεατρικὲς περιόδους.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ